

מגילת בית יעקב

ויהי בימי הצאר ניקולאי השני,

הוא ניקולאי השפּרני.

הגולך ברוסיה ובחלק פּפולין:

פליטא ועד לובלין.

בימים ההם כשבת הצאר על כסאו עשרים

שנה,

ותפּרוץ פּלחפת העולם הראשונה.

איש יהודי היה בקרקא, עיר ואם בישראל,

ושגו רבי בצלאל,

אשר גלה עם הגולה

כשפרצה הבהלה

בפלוש פּרוסיה החילות,

לכבוש את גליציה ובה לשלוט.

ויברח רבי בצלאל, עם שפּפחתו הוא נפּלט,

ונפּצא בוּינה פּקום פּקלט,

ותהי אתו,

שרה ביתו,

ותחוש כי נפּשה צפּאה, עורגת, פּפפּפת,

ותלך בשבת לבית הכנסת.

בדריכות היא האזינה,

לדרשת הרב פּוינה.

יעודה היא אז הבינה.

ותאפץ לה את ספרו של הרב הירש "חורב"

אל רעיון "בית יעקב" אותה קרב,

ויהי הספר אופן את שרה,

ויושט לה שרביט העזרה.

ותהי שרה כאניות סוחר,

ותפּהר לשוב לקרקא פּן תאחר,

ותשוב בעיצומם של ימי פּלחפה,

פּפּרחק תביא לחפה,

ותפּן להגשים חלופה.

ותהי שרה

כחנה, כדבורה,

כגו יהודית בדורה.

ויהי היום, בהגיע תורה

לתנך, ללפּד ולהפיץ התורה

קבצה אל חדרה,

עשרים וחפּש נערה ונערה.

ותהי נושאת חן בעיני כל רואיה,

והיה כל צופה פּשתופּם ותפה,

איך חגרה בעוז פּתניה,

איך ליפּדה נערוּתיה,

היא שרה - כהדס הפּפיץ ריח ניחוח,

הפּשיב נפּש ונותן כוח.

היא שרה הברוכה,

לכל פּר נפּש פּעלה ארוכה.

נעמו דבריה לאוזן שופּע,

ישעשעו כל נפּש תנחופּיה.

תורת חסד על לשונה,

של פּורת "בית יעקב" הראשונה.

ויקופּו "אגודת ישראל" ו"קרן תורה"

לדאוג לשרה, לתפּכה ולעזרה.

ובכל יום ויום דואגים הם לעקוב,

לדעת מה יעשה ב"בית יעקב".

ותעמול שרה להעמיד דור מחונך,

ותעבוד רבות עם חניכותיה, ולא תנת.

ותרחיב פעולתה החשובה,

בבקר היא באה ובערב היא שבה.

ותלקח שרה אל הועידה הגדולה של בנות

אגודת ישראל,

ותדבר, ותסבר תפקידן לקראת בוא הגואל,

ויהי הדבר בחדש העשירי, הוא חודש שבת,

ותבן כל בת אשר היא מצויות.

ויהי טרם קמה שרה,

לדייק ולחסן בדברי תורה,

ויתלקטו אנשים ריקים ופוחזים,

דרכיהם רעים ונלוזים,

את תורת ההשכלה יצאו להרביץ,

את תורת ההשכלה יצאו להפיץ.

אחר הדברים האלה, גדלו הצארים את

המשכילים,

שחדרו אל רחבי רוסיה גלים גלים.

ויקיפו בתי ספר עם לימודים כלליים.

לבתי הספר יכול כל ילד להכנס,

והלימוד כדת אין אונס.

יהודים רבים משתחווים להשכלה וכורעים,

רבים פעמי הארץ מושפעים.

הגה כרעו ונפלו,

וילכו אחרי ההבל ויהבלו.

ויגדל הצאר את המשכילים ויסייעם,

וישמע לכל דבריהם, וישמעם.

ויפגנו המשכילים ויאפרו לצאר:

"ישגו עם אחד גפורד וגפוזר.

דתייהם שונות מכל עם,

ולצאר אין שווה להניחם."

ויאמר הצאר למשכילים: "הכסף נתון לכם,

לעשות בו כטוב בעיניכם."

ונשלוח ספרים אל פולין ורוסיה כולה,

להפיץ את ההשכלה.

ויצאו המשכילים טובי לב, וישמחו,

ונראותם את גדולי ישראל, ויאנחו. וירצו

בכל מאודם

כי תצליח פעולתם.

רק גדולי ישראל הפריעו בעדם

וגדולי ישראל ידעו את כל אשר קרה

ויזעקו זעקה גדולה וצרה,

וילבשו שק ואפר,

על הקצת בתי הספר.

על הפצת ההשכלה,

והולכי נתיבות, ודרך עקלקלה.

עד שקמה שרה

קמה אם בישראל.

נגד רוח הכפירה,

שהחלה להשתולל.

וזרח השמש, ותפציע חמה,

ותקם שרה לבקש על בנות עמה.

ותרבה לפעול לפרות התנאים הקשים,

ותקם היסוד ל"בית יעקב". תבורך גנשים.

ותעודד לבבות: לא להתיאש!

והיה בית יעקב אש.

ותהי כשרה אפנו -

נפשות עשתה, ותחולל תנועה

ותהי כשרה אפנו - צנועה.

ותלגד שרה ילדותיה כל יום ויום:
"אל תראי ביתי מפחד פתאום".

ותחנך בנותיה פעמים אין מספר:
"עוצו עצה ותופר".

ושרה מציפה ואומרת: "בנותי,
הידעתן הדברים שנאמרו בהר סיני?
"כה תאמר לבית יעקב" - לנשים, לאמהות,
שאת ילדיהן לפקום תורה מביאות.

ויהיו המשכילים מאושרים,
על כי נשאם היצר על פני שרים.
ויספרו המשכילים את כבוד עשרם,
וגם על הצער אשר להם נגרם
בעת שהם רואים פעולת גדולי ישראל ושרה,
ויאמר להם יצרם הרע:

"שרה תבקש תמיד טובת עמה,
על כן יעשו עץ גבוה ממישים אמה.
את מסרת ישראל עליו (חלילה) לתלות,
אז יוכלו הם לשלוט.
ותיסב לפני המשכילים העצה שהיצר מיעץ,
ויעשו את העץ.

ותזרע שרה את גרעיני לבבה,
אחותינו, את היי לאלפי רבבה!
ותתחזק בפעולותיה, ותוסף ותשתדל,
וילך המפעל הלך וגדל.

ויתלה המפעל את המשכילים על העץ,
אשר הכינו ליהדות החרדית,
ולא יוסיפו שם ה' עוד לנאץ,
ותחשף כוונתם האמיתית.

ויגדל ויצפה עץ בית יעקב,
ויקיף תלמידות לרוב.
ויאמר למשכילים: לא תוכלו לענפיו,
כי נפול תפלו לפניו.

ובשנים עשר חודש - הוא חודש אדר,
החודש בו נולד משה רבינו ונפטר,
גלה כבוד ישראל.

נפטרה שרה שנירר - אם בישראל,
אשר בזרועותיה היתה נושאת
את בנות בית יעקב,
כאשר ישא האופן את היונק,
ותראהו כי טוב.

כ"ו אדר - יום גדול ורב ערך.
הוא מסגל את תחילת הדרך,
את מקיפת השורש - שרה.
את מקיפת השורש לחינוך ותורה.

לא יעבור פתוך היהודים זכרה.
זכרה לא יפוש מזרעם.
זכרה לא יסוף לעולם!

ויהי המפעל - העץ וענפיו
גדול ליהודים ורצוי לרוב אחיו,
דורש טוב לעמו,
ודובר שלום לכל זרעו,

חסיה קצנלנבוגן